

Maria Supryn

Kazimierz Dolny, pow. Puławy

Informator Archeologiczny : badania 7, 248-249

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

je wiązać ze starym solewiarstwem inowrocławskim, przystąpiono do kontynuacji badań na stanowisku 2 a. W czasie tych badań, mimo poważnych zniszczeń układu stratygraficznego, udało się odsłonić szereg dalszych podobnych obiektów. Wszystkie one wiążą się ze średniowiecznym warzelnictwem soli, jak wykazała analiza chemiczna osadów pobranych z den.

Trudno w tej chwili kusić się o dokładną charakterystykę wyżej wymienionych obiektów. Wydaje się, iż mamy tutaj do czynienia z systemem odsadników, rowów doprowadzających solankę oraz być może w mniejszym stopniu z panwiami warzelniczymi.

INOWROCLAW - MAJTWY

Stanowisko 1

patrz

neolit

KALWA, pow. Sztum

Stanowisko 1

patrz

wczesne średniowiecze

KAZIMIERZ DOLNY, pow. Puławy

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
P.P. PKZ Oddział w Lublinie

Badania prowadziła mgr Maria Supryn.
Finansowało Muzeum Kazimierza Dolnego w Kazimierzu Dolnym. Pierwszy sezon badań. Rodzaj stanowiska - zamek.
Chronologia XIV - XV do XVII wieku.

Głównym zamierzeniem prac było określenie charakteru i faz rozwoju osadnictwa na stanowisku oraz dostarczenie niezbędnych danych do projektu zabezpieczenia i zagospodarowania ruin zamku, jak m.in. odkrycie nieistniejących fragmentów murów, czy stwierdzenie dawnych poziomów użytkowych dziedzińca.

Na stanowisku założono trzy ciągi wykopów badawczych: jeden wzdłuż osi podłużnej założenia i dwa do niego prostopadłe / jeden w południowej, drugi w północnej części dziedzińca/. Zrealizowano 18 wykopów o łącznej powierzchni około 228 m².

Ustalono następujące fakty archeologiczne:

Stwierdzono, że kulminacja wzgórza pierwotnie znajdowała się w części północnej i środkowej obecnego dziedzińca.

Początki osadnictwa na wzgórzu wiążą się ściśle z początkami zamku, w wykopach bowiem nie stwierdzono warstw kulturowych świadczących o stałym wykorzystywaniu wzgórza dla celów osadniczych w okresach poprzedzających jego wzniesienie.

Budowę zamku w świetle pozyskanych materiałów archeologicznych odnieść należy nie później niż do wieku XIV.

W wykopach odkryto autentyczne partie murów najstarszego zamku - wschodniego i zachodniego muru obwodowego - przy czym ten ostatni, na północnym odcinku, zachowany jest jedynie w dolnej części fundamentowej - widoczny na powierzchni mur jest późniejszy, posadowiony na rozebranych górze, autentycznym murze. W północno-wschodnim narożniku dziedzińca odkryto dolne partie nieistniejącej kurtyny północnej. Na styku muru północnego z murem wschodnim odsonięto dobrze zachowany narożnik. Odkryte mury wykonane są z kamienia wapiennego na zaprawie wapiennej.

Obserwacje poczynione w trakcie eksploracji wykopów wskazują, że ciąg murów obwodowych najstarszego zamku poprowadzono ściśle po krawędzi wzgórza.

Analiza układu stratygraficznego oraz nasycenia badanego terenu pod względem zabytków ruchomych pozwalają wysunąć przypuszczenie, że gospodarcza zabudowa najstarszego założenia skupiała się w południowo-wschodniej partii dziedzińca. Znalezione dużo ceramiki o typowych XIV - XV -wiecznych formach. Zabytków z okresu nowożytnego znaleziono niewiele. Z owym okresem funkcjonowania obiektu wiążą się zapewne relikty murów, które odkryto tuż pod powierzchnią terenu w centralnej oraz północno-zachodniej części dziedzińca. Wiążą się one najprawdopodobniej z zabudową gospodarczą renesansowego zamku.

Niestety, poszukiwanych, historycznych poziomów użytkowych wspólnych dla całego założenia nie udało się stwierdzić. Tylko w części południowej dziedzińca jest czytelna - jedynie zresztą na linii poprzecznego przekroju - pewna kontynuacja warstw średniowiecznych oraz w środkowej części dziedzińca, ale też i tylko w tej, obserwuje się wyraźny poziom niwelacji stropu calca - na głębokości około 1,20 - 1,30 m w stosunku do poziomu terenu, być może związany z pracami przy renesansowej przebudowie zamku.

W trakcie prowadzenia prac badawczych, na zamku pełniono równocześnie nadzory archeologiczne nad pomocniczymi robotami ziemnymi oraz nad odgruzowaniem piwnicy wieży zachodniej i zachodniego skrzydła mieszkalnego.

Prace będą kontynuowane.

KIETRZ, pow. Głubczyce

patrz

epoka brązu